

FULLSTÄNDIGT, adv. På ett fullständigt sätt. *Arbetet är nu f. utkommet.*

FULLSTÄNKÅ, v. a. 2. Alldeles nedvåta genom stänkning. — Äfv. *Stänka full.* — *Fullstänkande*, n. 4. o. *Fullstänkning*, f. 2.

FULLSUTTEN, a. m. (jur.) *F. rätt*, då så många rättsledamöter äro närvarande, att rätten är domför. *F. bonde*, fullt besuten (se d. o.), efter hvad i lag stadgadt är.

FULLSÄTTA, v. a. 2. (böjes som *Sätta*) Sätta saker på ett föremål, så att det blir alldeles betäckt dermed. *F. ett bord med fat.* — Part. pass. *Fullsatt* brukas ofta nästan adjektivt. — Äfv. *Sätta full.* — *Fullsättande*, n. 4.

FULLSÖFD, a. 2. Som fått sova tillräckligt och ej mer är sömrig.

FULLT, adv. 1) Med fullhet, tillräckligt. (Bilj.) *Taga f.*, säges, då spelarens boll träffar midten af en annan boll, så att den fortlöper i samma riktning, som den förra. (Sjöt.) *Segla f. och bi*, säges om ett fartyg, då det styres tätt bi-de-vind, utan att seglen fladdrar. *Brassa f.*, se *Brassa*. *Hålla f.*, se *Hålla*. *F. upp*, tillräckligt, öfverflödigt. *Hafta f. upp af något*, hafva öfverflöd derpå. *Hafta f. upp att göra*, vara mycket sysselsatt. — 2) Fullkomligt. *Han är f. så lång som du. Jag har f. så mycket som du. F. ut* säges i samma mening och med något större eftertryck, t. ex.: *F. ut så stor; du vet det f. ut så väl som jag; otro är f. ut lika farlig som öfvertro. F. och fast*, med fullkomlig bestämdhet, afgjordt, t. ex.: *Jag har f. och fast beslutat, att det skall ske.*

FULLTALIG, a. 2. Som har det behöriga, fastställda antalet af enskilda personer, delar eller föremål. *Ett f-t regemente.*

FULLTALIGHET, f. 3. Egenskapen att vara fulltalig.

FULLTECKNA, v. a. 1. Teckna sig (på en lista) till erforderligt antal. *Är listan f-d ännu?* — *Fulltecknande*, n. 4.

FULLTONIG, a. 2. Som har full ton. Säges mest om musikinstrumenter.

FULLTYGA, v. a. 1. 1) (i rättegångsstil) Fullständigt bevisa, fullt intyga. — 2) (fam.) Alldeles nedsmutsa. — I denna bem. äfv. *Tyga full.* — *Fulltygande*, n. 4.

FULLUSA, v. a. 1. (i lägre språket) Säges om den, som har mycket löss, då, vid beröring med honom, person eller sak blifva fulla deraf. — Äfv. *Lusa full.* — *Fullusande*, n. 4.

FULLVIGTIG, a. 2. Som har sin fulla vigt. **FULLVIGTIGHET**, f. 3. Egenskapen att vara fullviktig.

FULLVISS, a. 2. Fullkomligt viss. **FULLVISSHET**, f. 3. Fullkomlig visshet.

FULLVUXEN, a. 2. neutr. — *et.* Som upp nått sin fullkomliga växt, som ej växer mera.

FULLVÄL, fullväl', adv. (föråldr.) Allt för väl, fullkomligt.

FULLVÄPNAD, a. 2. Fullständigt beväpnad. **FULLVÄXT**, a. 1. Se *Fullvuxen*.

FULLÅKT, a. 1. Fullkomligt läkt.

FULLÄNDA, v. a. 1. 1) Bringa till ända, slut. *Väl f. sitt lefnadslopp.* — *Syn.* Fullborda, Ända, Sluta. — 2) Göra fullkomligt färdig. *F. ett arbete.* — *Syn.* Färdiggöra, Fullborda, Fullgöra, Göra från sig. — 3) Fullkomna (bem. 1). — *F. sig*, v. r. Fullkomna sig. *F. sig i en konst, ett språk.*

FULLÄNDAD, part. pass. af *Fullända*. Som blifvit fulländad. — Brukas som adjektiv under

bemärkelsen af: a) Fullkomligt arbetad, utförd, t. ex.: *Ett f-t arbete.* — b) (om person) Fullkomlig. *En f. kavallerj, gentleman.* — *Syn.* Full, Fullkomlig, Komplet.

FULLÄNDADE, n. 4. Handlingen, då man fulländar eller något fulländas.

FULLÄNDARE, m. 3. En, som fulländar.

FULLÄNDNING, f. 2. 1) Se *Fulländande*. — 2) Fullkomlighet i utförande hos ett arbete, i en konst. *Ett med mycken f. utfördt arbete. Hvilken f. i alla detaljer hos detta arbete! Söka att vinna f. i en konst.*

FULLÄRD, a. 2. Fullkomligt lärd, inlärd, erfaren i något. Brukas både i god och elak bem. *F. i en konst, ett yrke. F. i bedrägeri.* — *Syn.* Fullflugen, Väl bevandrad, Genomdrifven, Genompiskad.

FULLÖSA, v. a. 2. Genom ösning fylla. — Äfv. *Ösa full.* — *Fulllösande*, n. 4.

FULSKORF, m. sing. Se *Ondskorf*.

FULSLAG, n. 3. Häftig inflammation med efterföljande bulning, vanligen i yttersta leden af ett finger.

FULSÅR, n. 3. Gammalt rötsår.

FUMARIASYRA, fumariasyra, f. 1. (kem.) Ett slags växtsyra, som förekommer i örten *Fumaria officinalis* (Allmän Jordrök). Kallas äfven *Nativ F.* till skillnad ifrån *Artificiel F.*, som erhålles af vidbränd äplesyra.

FUMLA, v. n. 1. (fam. o. pop.) 1) Låtsa sysselsätta fingrarna med något, för att derunder oförmärkt få tillfälle att utföra någon elak afsigt, t. ex. för att stjåla något. — 2) Göra dåligt arbete. — *Syn.* Se *Fuska*. — *Fumlande*, n. 4.

FUMMEL, n. 3. (mindre brukl.) Handlingen, då man fumlar.

FUND. (fam.) *Komma under f. med*, upptäcka något, som i elak afsigt hålles hemligt. *Jag har kommit under f. med en viss sak. Jag har kommit under f. med, att han är mig otrogen.* — *Syn.* Få nys, få hum, få väder, få rök af.

Anm. Ordet härleder sig ifrån det gamla *Funder*, hvad man påfunnit, påfund (hvaraf äfv. *Funder* och *Illfundig*).

FUNDAMENT, -- mä'nnt, n. 3. o. 3. 1) Grund, grundval, grundmur. — 2) (boktr.) En på midten af kärnan befintlig, fullkomligt jemn och horisontel plåt af jern eller messing, hvarpå formen omedelbart ligger. — 3) (fam. skämtv.) Säte, stuss.

FUNDAMENTAL, fundamäntäl, a. 2. Som utgör, ligger till grund för något.

FUNDAMENTAL-ARTIKEL, --- tälart'ickl, m. 2. pl. — *tiklar.* Se *Grundartikel*.

FUNDAMENTAL-LINIE, --- täll'nje, f. 3. Se *Grundlinje*.

FUNDATION, fundnatschón, f. 3. Stiftelse till något nyttigt ändamål.

FUNDER, fündr, m. 3. pl. Knep, list och konst. *Djefvulens f. och arga list.* — *Syn.* Se *Knep*.

FUNDERA, fundëra, v. a. 1. Göra en fundation, stiftelse, stifta. — V. n. (fam.) Djupt tänka på något. *Sitta och f. Han f-r hela dagen. Hvad f-r du på? Jag skall f. på saken. Hvad är det värdt att f. på det? F. på att blifva sin egen.* — *F. út*, se *Utfundera*. — *Syn.* Tänka, grubbla, grunda, spekulera på, Påtänka, Eftersinna, Eftertänka. — *Funderande*, n. 4.

FUNDERING, f. 2. 1) (af *Fundera*, v. a.) Handlingen, då man funderar, stiftar; stiftande.